

τέτοις νέοις, ποῦταν ἕνα κομμάτι μαλακιά, κ' αἰσθάνονταν νὰ ραγίξῃ ἡ καρδιά της. Φώναζε τὴ μητέρα της γιὰ νὰ τὸν συστήσῃ, καὶ τῆς εἶπε πὼς τὸν γνώρισε στῆς θείας της τῆς Ἐλέγκως.

Ἡ κερὰ Χρῆσταινα πολὺ τοῦ ἔρρεσε καὶ τὸν ζήτησε νὰ πάρῃ τὸν κεντιάτικον καφέ μαζί τους γιὰ νὰ τὸν γνωρίσῃ καὶ ὁ κύρ Χρῆστος. Ὁ καημένος ὁ Θεόφιλος ἀνάπνευσε καὶ ἄρχισε νὰ παίρνῃ ἐλπίδες. Εἶδε τὴν κλοσὴν στοὺς γονίους τῆς Κατήγκως, τὸ γλυκὸ τρόπο τους καὶ καταγοητεύτηκε. Ὅταν ἔρθε ὁ κύρ Χρῆστος καὶ τοῦ τὸν ἐπίστησαν, τὸν βρῆκε παιδί τῆς καρδιάς του, καὶ ὅταν ἔφυγε εἶχε μιὰ ὀμίλια μὲ τὴν κόρη του. Νά, παιδί μου, τῆς εἶπε, τὸ παλληκάρι ποὺ θὰ σὲ κάμῃ εὐτυχισμένη. Τὸ βλέπεις ἀπ' τὰ μάτια του. Ἡ Κατήγκω τῆκουσε καὶ βούρκωσαν τὰ μάτια της ἀπ' τὴ συγκίνηση.

Τότες εἶπε στὸν πατέρα της ὅλη τὴν ἱστορία καὶ πόσο λυπᾶται γιὰ τὸ φέροσμά της. Ὁ κύρ Χρῆστος τῆκουσε καὶ συγκινήθηκε καὶ αὐτός. Ἔνοια σου, κόρη μου, τῆς εἶπε, τώρα κάμε τὸ σταυρό σου καὶ ἀποφασίσέ το, καὶ θάχγεται κ' οἱ δύο σας τὴν εὐχή μου. Μὴν ἔχεις κανένα φόβον πὼς θὰ πεινᾶτε. Ὁ νέος φαίνεται ἐργατικὸ καὶ τίμιον παιδί, καὶ καλύτερο ἀπ' τοὺς μεγαλοσικανοὺς ἐκείνους ποὺ ποτέ τους δὲ δουλεύουνε, ἀλλὰ περιμένουνε τὸ καθεὶ πὶ ἀπ' τὴ γυναίκα τους. Τότες ἡ Κατήγκω, ποὺ καθὼς εἶπαμε ἀλλάξε τώρα ἰδέες, καὶ πατέρα μου, εἶπε, βλέπω πὼς ἔχεις δίκιο, καὶ μετανοιῶνω τώρα γιὰ ὅ,τι ἔκαμα. Εἴμ' ἀποφασισμένη νὰκολουθήσω τὴ συμβουλὴ σου καὶ εἶμαι βέβαιος πὼς μὲ τὴν εὐχή σου, καὶ μὲ τὴν εὐχή τῆς μητέρας μου θὰ ζήσω εὐτυχισμένη. Ὁ κύρ Χρῆστος ποὺ εἶχ' ἄγια ψυχὴ, νάχης καλὸ κόρη μου, τῆς εἶπε, ὁ θεὸς μ' ἀξίωσε ὅ,τι ἐπιθυμοῦσα, κ' ἔτσι ἀποφασίστηκε νὰ γίνῃ κ' ἡ ἀρραθῶνα γιὰ νὰ πάψῃ κ' ἡ φλυαρία τοῦ κόσμου, ποὺ ἀφορμὴ γυρεύει γιὰ νὰ μιλή. Ἐνωρίστηκανε καὶ μὲ τὰ συμπέθερα, ἀνθρώπους καθὼς πρέπει, θεοφοβούμενους, καὶ πρόθυμους νὰ κάνουνε τὸ καλὸ κατὰ τὴ δυνάμη τους.

Στοὺς τρεῖς μῆνες ἀπάνου γένηκε καὶ ὁ γάμος καὶ ὅλα φαίνονταν χαρούμενα κ' εὐτυχισμένα, καὶ ὁ κύρ Χρῆστος ἀπ' τὴ χαρὰ του ἔστειλε δύο χιλιάδες δραχμὲς στὸ Μητροπολιτικὸ γιὰ νὰ τίς μοιράσῃ στοὺς φτωχοὺς, πράμα ποὺ δὲν τὸ κάνουνε πολλοὶ σήμερα. Κ' οἱ νιοπαντρεὶ ἔφυγαν τὴν ἴδια μέρα χαρούμενοι κ' εὐτυχισμένοι γιὰ τὸ Καρβουνάρι, ἐκεῖ ὅπου πρῶτα γνωρίστηκανε, καὶ καθισαν καὶ πάλι.

Τῶνοιωθε κ' ἡ Κκτινούλα, τᾶφοσιωμένο τὸ παιδί, τὸ φτωχοκρίτσο τῆς Κερμαρίας, ποὺ ὅσο καὶ ἂν τὴν κουράζανε οἱ γιατροὶ, τὸ θεωροῦσε χρέος της νὰ δειξῇ βνωμοσύνη, ἀφοῦ, λέει, κανανε τόσα γιὰ τὴν ὑγεία της. Μὰ ἔπαιρνε πὶὸ λέρτερα τὴν ἀνάσα της καὶ ἀρπύ. Λίγο λίγο, ξανάπαινε τίς παλιές, τίς παραιτημένες ἀφρημένες δουλειές. Ἐββαφε, μπάλωνε, μιπιμπίλιζε, ξεσκόνιζε καὶ πιαστρεβε ὅλα τὰ γραφῆα τοῦ Ἀντρέα. Εἶχε τὸ ματι σ' ὅ,τι γινότανε σπῆτι. Ζωντάνεβε στὰ μάτια τους ὀλωνῶνε ἡ πρώτη Κκτινούλα, μόνον ποὺ σηκωνότανε ἄργα καὶ πλάγιαζε νωρίς. Μὲ τίς ζέστες τοῦ Θεριστῆ, ἔμνησκε καποτες τᾶπόγεμα στὸν μπαζέ· τὸ προτιμημένο της τὸ μέρος εἶτανε ἡ ἀβλή. Ἄχ! δὲν καθότανε πιά στὸν ἀγαπητὸ της τὸν πάγκο, στὸ γέριχο τοῦ κέρου τὸν κορμό τῆς χρειάζοτανε πῆτηδες πολθρόνα ποὺ τῆς τὴν κουβαλοῦσανε ὅπου ἤθελε. Στῆς πέντε καὶ τριάντα πέντε, ταχτικά, ζύγωνε ὁ Ἀντρέας μὲ τὸ θερμόμετρό του, ἀκκουμποῦσε πλάγι της στὸν κορμὸ ἢ κρυβότανε στὸν ἀδειανὸ τὸν ἀμαζῶνα, μὴν τύχη καὶ τὸν ἀνησυχῆσῃ κανένας, ἰνῶ τὴ θερμομετροῦσε. Ἀναλόγιαζε μὲ τὸ νοῦ του τὸν περασμένο βαρὴ χειμῶνα, μελετώντας τίς θερμοκρασίες ἀπὸ τίς ἑπτὰ τοῦ Μάρτη ὡς τὸ Θεριστῆ. Βαστοῦσε σημείωση στὰ

κάτ' ἀπὸ τοὺς πλάτανους κοντὰ στὸ τρεχοῦμένο νερό, καὶ πλάθανε διάφορα σκέδια γιὰ τὸ μέλλο τους.

Manchester 14 τοῦ Φλεβῆρη 1907

ΕΩΜΕΡΙΤΗΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ
(André de Chénier)

Ὅταν τὰ λέει τὰ πῆλιζα του κανένας ξαλαφρόνει.
Ἡ ζάγαρη τ' ἀφ' πιστὸ λιγάκι τὸ μέρνει.
Καὶ τῆς ἐρωτοπλήγωτης καρδούλας τὸ φρεμάκι
Μὲ τὸ παράπονο καὶ αὐτὸ γλυκκζίνεται λιγάκι.
Γιὰ τὸ βραῦ τὸ ντῆρι τοῦ ὁ νῆς ξεμολογιέται
Σὲ φίλο του, ἰπ' τὸν ἔρωτα καὶ αὐτὸς ποὺ τυρχνιέται,
Γιὰ, μοναχί του, σῆρημα ρουμάνικα καὶ ροχούλες,
Στῆς αὔρες λέει τὸν πόνο του, στοὺς βοάχους, στῆς βρουσούλες.

N. XANTZAPAS

ΕΝΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Στὸ τελευταῖο φυλλάδιο τοῦ «Mercure de France» (15 τοῦ Μάη ὁ Ἀστεριώτης ἐπιθεωρώντας τὰ δικά μας, κάνει μιὰ σύντομη ἐξέταση τοῦ ἔργου τοῦ Βερναρδάκη, ἀπὸ τὴν ἀφορμὴ τοῦ θανάτου του, καὶ μιλεῖ γιὰ τὸν Προβελέγγιο καὶ γιὰ τὴν «Ἐπιστροφὴ τοῦ Ἀσώτου», καὶ ὑπόσχεται πὼς θὰ μιλήσῃ ξεχωριστὰ γιὰ τὸν Παπαδιαμαντη καὶ γιὰ τὸν Καρακαβίτσα. Ἄξιος σύντροφος τοῦ Προβελέγγιου στὸ αἶσθημα—λέει κατόπι προχωρώντας—εἶναι ὁ Δημήτρης Τανταλίδης. Μὰ ὁ Τανταλίδης, ποὺ καθεται στὴν Πόλη, εἶναι πιστὸς ὑπαδὸς τῆς ἐθνικῆς γλώσσας καὶ διαλαλεῖ τὴν ἀλήθεια της. Ἄφοῦ, μᾶς λέει, εἶναι ἀσύγκριτη ἡ δημοτικὴ γλώσσα γιὰ τὴν ποίηση, γιατί τάχα δὲν μπορεῖ ἀνάλογα νὰ γίνῃ τέτοια καὶ γιὰ τὸν πεζὸ λόγο;» Κ' ἔχει δίκιο, μαζὶ μὲ τὸ Φῶτη Φωτιάδη, τὸ συμπατριώτη του, μαζὶ μὲ τὸν Περγιαλίτη, μαζὶ μὲ τὸ Βαρλέντη, τοὺς δύο γενναίους μεταφραστῆς τοῦ Εὐριπίδη σὲ τέλεια δημοτικῆ. Τάχα εἶναι γιὸς ὁ ποιητῆς τῶν «Ἰσκιων» ἡ ἀνιψὸς τοῦ δυστυχισμένου Ἠλία Τανταλίδη, ποὺ τυφλώθηκε εἴκοσι ἑπτὰ χρονῶν, καὶ ποὺ ἴσα μὲ τὸ θάνατό του, στὰ 1876, χρημάτισε καθηγητῆς τῶν Ἑλληνικῶν στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης; Ὅ,τι καὶ ἂν εἶναι, ὅλο τὸ πρῶτο μέρος τῆς συλλογῆς μᾶς δίνει δυνατὰ μὲ τὰ μάγια τῆς θλίψης, τῆς θύμησης, τῆς σεπτῆς καὶ ζήγνης ἀγάπης, σὲ μιὰ διαλεκτῆ γλώσσα. Τὰ ποιή-

ματα «Θαμμένος Ἐρωτας», «Νύχτα στὸν κῆπο», «Τὸ νησί μου», «τὸ τραγοῦδι τῆς νεκρῆς», τὸ «Φαντασμα» εἶναι γιομάτα ἀπὸ μιὰ ἐλεγειακὴ τρυφεράδα, καὶ τὰ ξεχωρίζε ἕνα ἐγὼ χαρακτηριστικὸ ποὺ μόνον σκεδὸν ὡς τὴν ὥρα οἱ ποιητῆς τῆς Ἑβτανησος κληροθῶσανε νὰ μᾶς δώσουνε.

Μὲ μιὰν ἀκριβολογικὴ πὶὸ πολὺ νευρώδικη, παρὰ λαμπερῆ, ὁ συγγραφέας τοῦ βιβλίου «Μαρτύρων καὶ ἡρώων αἵμα» μᾶς δηγιέται τὰ βασάνα τὰ μακεδονικά καὶ τὴν ἀγριότη τῶ βούργαρου. Τὸ βιβλίον τοῦτο, γραμμένο σὲ καθάρια δημοτικὴ γλώσσα, καὶ προσωρισμένο νὰπλωθῇ παντοῦ ὅπου κόσμος ἐλληνικός, παίρνει ἀφορμὴ τοῦ ξεκινημοῦ του τὸ σκοτωμὸ τοῦ Παύλου Μελά στὴ Σιάκιστα τῆς Μακεδονίας, τὸ 1904. Τὸ βιβλίον εἶναι ἕνα ὑψηλὸ καὶ ἔξοχο ἀνάκρουσμα, ὅλο ἀντίσταξη καὶ πατριωτισμός».

ΚΑΙ ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΕΝΑ ΛΑΘΟΣ

Καϊκούττα 16.5.07

Ἀγαπητὸ «Νουμά»,

Στὸ γράμμα μου ποὺ δημοσίεψα στὸ φύλλο τοῦ ἀρ. 242 (8 τοῦ Ἀπρίλη), κοντὰ στὸ τέλος σελίδα ὀχτώ, ἔγινε ἕνα λαθάκι.

Ἀντιγράφοντας τὸ γράμμα μου ἔβαλα ἀντρέπου-μαϊ ἀντῆς ντόνουμαι. Ἄφοῦ πρόκειται γιὰ τὸ ποὺ γίνετα νι, τὸ ἀντρέπουμαϊ δὲν ἔχει τὸ λογο του—ἔξὸν ἂ νομῖσει κανεὶς πὼς κόλλησα κ' ἐγὼ τῆς καθαρεύουσας τὰ κελεπίρια ἀνδρέπουμαι, ἀνδρεπή, ἀνάπτῃς, ἀρδίκιου κλπ. κλπ. !!

Δίκας σου
ΕΞΕΝΙΤΕΜΕΝΟΣ

ΑΙΟ ΤΗ ΜΥΤΙΑΙΝΗ

Ἀγαπητὸ μου «Νουμά»,

Μπαμ! μπούμ! Ἄσκημα τὴν ἔχουμε πάλι ἐμῆς οἱ προροδοῖτες μαλλιαροὶ ἀπὸ τοὺς συμπατριώτες μου! Ἀναψαν καὶ κίρωσαν καὶ ξεσπαθῶσανε κηρύχοντας διωγμὸ καὶ θάνατο καταπάνω μας μερικοὶ καθαριστικοὶ ἐδῶ στὴν πρωτεύουσα. Θὰ ἔμαθες τὸ ὑβριστικὸ κνοιχτὸ γράμμα ποὺ δημοσίεψανε στὰ σμυρνάϊκα φύλλα κατὰ τοῦ κ. Ξενοπούλου, γιατί ὁ δύστυχος τόλμησε νὰ γράψῃ κοιικῆ γιὰ τὸ ἔργο

φύλλα ὅπου ἔγραφε τοὺς βαθμούς, γιὰ τὰ καθέκαστα τῆς μέρας, ἐννοεῖται καὶ γιὰ τὴν κρουγενίνα, ὅταν τῆς ἔδινε ἀπὸ μισὸ γραμμαρίον πότε τὸ πρωί, πότε τὸ βράδι, πότε πρωί καὶ βράδι. Ἐσκυβε τὸ κεφάλι, συλλογιότανε καὶ διαβάζε· 36°3—37°8, 36°—38°, 36°5—37°5, 35°9—37°3, 36°3—37°2, 36°7—37°7, 36°4—37°9, 36°4—37°4, 36°5—38°1, 36°5—37°8, 36°6—37°4, 37°3—37°8, 35°0—38°2, 36°5—37°6, 36°—37°7, 36°1—38°1, 36°2—37°6, 36°3—38°2, 36°8—38°3, 36°8—38°5, 36°8—38°2, 36°6—37°, 36°3—37°6, 36°7—38°, 36°3—37°2, 36°3—37°7, 36°7—37°9, 36°5—38°, 36°7—36°3 μὲ κρουγενίνα, 36°7—37°3 κρ., 36°7—36°8 κρ., 36°3—37° κρ., 36°8—36°9, 36°6—37°3, 36°7—37°5, 36°3—37°7, 36°7—38°2, 36°5—37°7 κρ., 36°6—37°5 κρ., 36°5—37°4 κρ., 36°2—37°5, 36°3—37°4, 36°5—37°5, 36°6—38°, 36°9—37°5 κρ., 36°5—37°4 κρ., 36°6—37°6 κρ., 36°4—37°4, 36°6—37°8, 36°6—37°2 κρ., 36°6—37°8 κρ., 36°6—37°3 κρ., 36°4—37°8 κρ., 36°6—37°4 κρ., 36°5—37° κρ., 36°4—37°1 κρ., 36°4—37° κρ., 36°6—36°8 κρ., 36°5—37°1 κρ., 36°4—37°3 κρ., 36°4—37°4 κρ., 36°7—37°5

κρ., 36°7—37°7 κρ., 36°6—37°4, 36°7—37°9, 36°5—37°4, 36°7—38°2 (ἀδιαθεσία; 36°5—37° κρ., 36°6—36°8 κρ., 36°3—37°3 κρ., 36°6—37°3 κρ., 36°7—37°3 κρ., 36°8—37°2, 36°6—37°1, 36°6—37°3 κρ., 36°1—37°2 κρ., 36°6—37°9 κρ., 36°9—36°8 κρ., 36°6—37°7 κρ., 36°8—37°3 κρ., 36°6—37° κρ., 37°—37° κρ., 36°8—37°1 κρ., 36°7—37°5 κρ., 36°7—37°2 κρ., 36°8—37°6 κρ., 36°6—37°5 κρ., 36°5—37°1 κρ., 36°6—37°4 κρ., 36°6—37°2 κρ., 36°4—37°2, 36°8—37°5, 36°8—37°1 κρ., 36°9—37°3, 36°6—37°8, 37°2—37°6, 36°7—38°, 36°9—37°5, 36°8—37°8, 36°9—37°3, 36°5—37°1, 36°7—37°2, 36°8—37°6, 36°4—37°5, 36°5—36°9, 36°6—37°6, 36°7—37°2, 36°5—37°3.

(ἀκολουθεῖ)

του μακαρίτη Βερναρδάκη. Τώρα πάλι ή από το Γέ-
ρα ανταπόκριση του κ. 'Αλδανού στο «Νουμά» για
το θάνατο του σοφού ποιητή χρησίμεψε ως φυτίλι
(θουαλίς ή έναυμα, θάλεγαν οι προκομένοι καθαρ-
τικοί συμπατριώτες μου!) για νάκψη ή καθαρου-
σάνικος φανατισμός τους και νά ξεράσουν τὰ μύρια
δσα για τους δημοτικιστάδες και τὸ ἔργο τους.
"Αστράψαν και βρόντισαν οι σχολαστικές κουμπου-
ρες και μᾶς κατακεραυνοβολήσανε. Κοντὰ σ' ἑμᾶς
τους ζωντανούς, τὴν πάθανε και πεθαμένοι ποιητές,
που τὸ κουτὸ ἑλληνικὸ ἔθνος τους ἀνκήρυξε ἔθνι-
κούς. Ὁ Σολωμός, λένε (και ποιοὶ νὰ τὸ λένε; ἄν-
θρωποι τῶν γραμμάτων!) δὲν ἤξερε τὴν ἑλληνική
γλῶσσα, γι' αὐτὸ παρατάζε, λένε, στή σειρά λέ-
ξες μισοελληνικές και μισοδάρδρες δίχως νά μπορῆ
κανεὶς νά βγάλῃ νόημα ἀπὸ δαύτες! Ὁ Βαλαω-
ρίτης καὶ ἔκανε, μὰ κι αὐτὸν τὸν χάλασε ἡ πρό-
στυχη και χυδαία γλῶσσα που μετεχειρίστηκε!
Πατριώτες ποιητὲς εἴτανε οἱ Σούτσοι! Ζήτω ὁ
Σούτσος και ὁ Βερναρδάκης! Μεγαλύτερη βρισιὰ
σὴ μνήμη τοῦ μακαρίτη δὲ γίνεται, θαρροῦμε,
ἀπὸ τὸ νά βάλουν τὸνομά του πλάι τὸνομα τοῦ
Σούτσου, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά σου λένε πὼς
μὲ τὴν ανταπόκριση στο «Νουμά» γιὰ τὸ θάνατό του
αἰδεθλώθη, ὕβρισθη, ἐμολύνθη (!!) ἡ μνήμη του».
Ποῦ εἶσαι, καημένη σοφὴ ἐρημίτη, νάκουσης τὰ σα-
χλανάλατα ἐγκώμια που σου ψάλλουν οἱ συμπατρι-
ῶτες! Τὰ ἱερὰ κόκκαλά σου θὰ σαλέψανε μέσα
στὸν τάφο σου στὶς ἀνούσιες αὐτὲς κουταμάρες που
ξεφουρνίστηκαν γύρω στοῦ θάνατο και δοξασμένο ὄ-
νομά σου.

'Αλλὰ για νά καταλάβης, φίλε Νουμά, σὲ ποὸ
σημεῖο ἔφτασε ἡ φανατικὴ στραβομάρα τοῦ θεότυφλου
σκολαστικισμοῦ, ἔχου τὸ ἀκόλουθον που θὰ σοῦ πῶ και
μὴ φρίξεις! Κάποιος κύριος, «βκρέως σημάκινον πρό-
σωπον, τηρητής τῆς πατρῴας δόξης και τῶν προ-
γονικῶν μεγαλειῶν» βάζει στήν τσέπη του τὸ φύλλο
τοῦ «Νουμά» που εἶχε τὴν προροδοτικὴν ανταπόκριση,
και μὴ και δυὸ δλοῖσα στη Μητρόπολη, στοῦ Δεσπό-
τη. Ἐκεὶ φούσκωσε τὰ πράγματα, εἶπε πὼς ἡ Μυ-
τιλήνη ἀναστατώθηκε ἀπὸ τὴν ανταπόκριση αὐτὴ
τοῦ μαλλιαροῦ δασκάλου και πὼς οἱ τέτιοι δασκά-
λοι πρέπει νά παύουνται ἀμέσως και νάπομακρύν-
ονται ἀπὸ τὰ σχολιά μας, γιατί θὰ καταστρέ-
ψουν τὴ νεώτερη γενεά! Δὲν ξέρουμε τί τοῦ ἀπάν-
τησαν ἀπὸ τὴ Μητρόπολη, οὔτε μπορέσαμε νά ἐξα-
κριθώσουμε τί εἶπε ὁ Μητροπολίτης μας στὸν κ.
'Αλδανὸ που ἔστειλε, θαρροῦμε, και τὸν προσκάλεσε.
Τοῦτο μονάχα ξέρουμε πὼς ὁ λαοπόθητος Δεσπότης
μας εἶναι πολὺ λογικός και πολὺ ἔξυπνος ἄνθρω-
πος και δὲν κάθεται νά χάνεται στὶς κουταμάρες
και τίς σάχλες τοῦ τυχόντος σκολαστικοῦ. 'Αλλὰ
κοίταζε που καταντήσαμε! Τρομοκρατία! Νὰ κα-
ταφεύγουν οἱ ἀθεόφοβοι σὲ τέτοια σατανικά μέσα, γιὰ
νά κάνουν νά χάσῃ τὸ ψωμί του ἑνας νέος, σὰ νά
ἔκαμε κανένα ἀεγκλημ καθιστώσεως!

Κατὰ τὴ γνώμη μου, τὸ μόνο σφάλμα που ἔκανε
ὁ φίλος μας ανταποκριτὴς εἶναι που ὑπόγραψε τὸ
γράμμα του μὲ τὸ ἀληθινὸ ὄνομά του, ἐνῶ μ' ἑνα
ψευτόνομα μπορούσε νάποφύγῃ ὅλες αὐτὲς τίς ἀνα-
μπαμπούλες. Μὰ που νά μυριστῇ, καλέ, τὸ νύχι του
ὁ ἄνθρωπος, πὼς θὰ τοῦ ρίχονταν κατ' αὐτὸν τὸν
τρόπο; Μήπως ἐδῶ και κάμποσα χρόνια τώρα δὲ
δημοσιεύει τόσα δηγήματα πρωτότυπα και μετα-
φρασμένα στη δημοτικὴ μας γλῶσσα, χωρὶς νά τοῦ
γενῆ ποτέ ἡ παραμικρὴ παρατήρηση; Στὴν Ἑλ-
λάδα δὲ βρίσκονται τόσοι δημοτικιστὲς δασκάλοι
που γράφουνε στη δημοτικὴ ταχτικά σὲ περιοδικὰ
και σὲ φύλλα;

"Ὅσο για τὸ ξεπέστρεμα τῶν δημοτικιστῶν δα-

σκάλων που ἐπρότεινε στὸν Ἀρχιερέα μας ὁ «βκ-
ρέως σημαίνων ἀνὴρ», ἄς μὴν τὸ νομίζει εὐκολο πρά-
μα. Γιατί ἂν ἐλάβαινε τὸν κόπο νά ἐξετάσῃ πόσοι
και ποιοὶ εἶναι πάνω στοῦ νησί μας οἱ δημοτικιστὲς
δακκάλοι, τότες θὰ διαβεβαιώνονταν ὁ ἴδιος «δια-
πρητής» κύριος ὅτι για νά γενῆ αὐτὸ που ἐπρότει-
νε, θὰ εἴταν ἀνάγκη νά κλείσουν πολλὰ σχολιά και
θὰ πάθινε τὸ πάθημα τοῦ μακαρίτη Ναστραντίν
Χόντζα που ἔκαψε τὸ πάπλωμά του γιὰ νά καοῦν
ὅλοι οἱ ψῆλλοι που εἴτανε μέσα σ' αὐτό.

'Εννοεῖται δᾶ, φίλε Νουμά, ὅτι πολὺ λιγοστοὶ
εἶναι κείνοι που ὑποκινοῦν τέτοια πράγματα. Ὑπάρ-
χουν και πολλοὶ φρόνιμοι και λογικοὶ ἄνθρωποι,
ὑπάρχουν νέοι φιλικηγνώστες πολλοὶ, πάρα πολλοὶ,
που παρκαλοῦθουν μῆρα μὲ τὴ μῆρα τὴ νεώτερή
μας φιλολογικὴ κίνηση, και που γελοῦν ἀπὸ μακρὸν
ἐλβεινολογώντας τὰ τραμπουκικά καμώματα τῶν
σκολαστικῶν, που μὴ ἔχοντας τί νέντιτάξουν στὴ
λογικὴ και τὴν ἐπιστήμη, που εἶναι μὲ τὸ μέρος
μας, ξεσπάζουν σὲ βρισιές, πρόστυχες κατὰ πάνω μας
κ' ἐνεργοῦν σὰ βούργαροι μὲ τὰ ποῖα διαβολικά
μέσα που μποροῦν νά ὑπάρξουνε στὸν κόσμον, για νά
μᾶς βλάψουν.

Μυτιλήνη, 13/5/907.

Κάποιος φίλος σου.

Ο ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Βγῆς σὲ βιβλίον, καλλιτεχνικὸ και ὁμορροτυπωμένο, ἡ
Σαλώμη τοῦ Ὁσκάρ Οὐάιλντ, μεταφρασμένη ἀπὸ τὸ Ν.
Ποριώτη.

— Ἡ μετάφραση τῆς «Σαλώμης», καθώς κι ὅλ' ἡ ἄλ-
λη μεταφραστικὴ δουλιὰ τοῦ Ποριώτη, τόπο καλοσυνειδητῆ
και τόπο ζωντανῆ που νά φαίνεται περισσότερο δημιουργι-
κὴ παρά μεταφραστικὴ δουλιὰ, χρειάζεται μελέτη πλατιά
κ' ἐλπίζουμε νά γίνει κάποτε αὐτὸ στο «Νουμά».

— Για τὴν ὄρα σρίγγουμε τὸ χέρι τοῦ ἀγαπημένου
συναγωνιστῆ κι ἀκούραστου δουλειουτῆ και καρτεροῦμε νά
μᾶς δώσῃ κι ἄλλα ἀριστουργήματα τῆς ξένης φιλολογίας
σὲ ἀριστοτεχνικὲς μεταφράσεις.

— Αὐτὰ τὰ παιδιὰ τῆς «Ἠγησῶς» κατέρριαν τὸ θάμα
νά κάνουν «πινσάρους τοὺς ἀλιεῖς», γιατί νά που και ὁ κ.
Ζέφυρος καταπαύστηκε νά γράψῃ φιλολογικὸ (!!) ἄρθρον
γιὰ τὴν «Ἠγησῶ» στήν «Ἐπιρινή» τῆς Τρίτης και νά
μᾶς πεῖ τόσα λοφὰ πράματα και θάματα για τὴν Τέ-
χνη και για τὴ γλῶσσα!

— Ἀξίζει νά ξεσηκώσουμε ἑνα κομμάτι ἀπὸ τὸ ἄρθρον
του, τὸ φοβερὸ δηλ. παράγραφο που ὁ κ. Ζέφυρος μιλάει
για τὴ γλῶσσα. Καμαρώστε τον!

— «...Τὸ πάλμα δὲν εἶνε καθ' ὁλοκληρίαν ἰδικόν των.
Διότι, ὡς ἔκαθον, μᾶλλον προῆλθεν ἐξ ἐπιδράσεως διὰ τῆς
ἀναστροφῆς και συνομιλίας τινῶν ἐκ τῶν νεαρῶν ποιητῶν
μετὰ τῶν ἐδῶ ἀντιπροσώπων και πρακτόρων τοῦ ἀγαθοῦ
συμπατριώτου μου κ. Ψυχῆρη και τοῦ διαδοχικοῦ μεταφρα-
στοῦ τοῦ Εὐαγγελίου κ. Πάλλη. Καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὸν Ἀ-
πόστολον Παῦλον «συνεναστροφαὶ κακαὶ φθείρουσιν ἕθη
χρηστὰ», ἐφθέρην ἀτυχῶς και τὴν γλῶσσαν τῶν συμπα-
θῶν αὐτῶν ἐφθῆν, οἱ ὅποιοι βεβαίως ἐξ ἄλλων εὐγενῶν
συναισθηματικῶν ὠρμήθησαν, οὐδὲ δόξαν γλωσσικοῦ Ἡρο-
στράτου ἐξήλωσαν, ὅταν προέβησαν εἰς τὴν ἐκδοσιν αὐτῶν
προϊόντων τῆς παιδικῆς φαντασίης των».

— Ἐχει δίκιο ὁ κ. Ζέφυρος. Μόνον ὅταν οἱ συμπαθεῖς
ἐφθῆσι συναστρέφονται μαζί του δὲ φθείρουν τὴ χρηστὰ
τους ἕθη. Αὐτὸ τὸ ὑπογράφουμε και μὲ τὰ δυὸ μας χέρια.

— Ὁ κ. Ζέφυρος μᾶς βεβαιώνει ἀκόμα πὼς για τὸν
Κωστῆ Παλαμᾶ αἰσθάνεται ἀκίτρινηκτον συμπάθειαν χω-
ρὶς νά δυνηθεῖ ποτέ νάναγνώσει περισσότερους τῶν εἰκοσι
στίχων του». Φανταστῆτε, νά μπορούσε νά διαβάσει τὸν
Παλαμᾶ κι ὁ κ. Ζέφυρος! Ὄχι, βίβανη!

— Μαθαίνουμε, και τὸ γράφουμε μὲ χερά, πὼς ὁ
Σουλτάνος ἔδωσε τελευταίως στο Φῶτη Φωτιᾶδῃ τὴν μεγά-
λη ταινία τοῦ Μετζητιέ, ἑνα δηλ. ἀπὸ τὰ πρῶτα Τούρκι-
κα παράσημα. Ἐτσι ἐγγιέται τώρα γιατί ὁ Φωτιᾶδης εἶ-

ναι δημοτικιστὴς. Νά, για νὰν τὸν παρεσημοφοροῦν οἱ
Τούρκοι, κ. Ἀνοτήπουλε!

— Σὲ λίγα βγῆναι ἀκόμα βιβλίον για τὸ Γλωσσικὸ
Ζήτημα μὲ τὸν τίτλον «Γλῶσσα και Ζωή», γραμμένο ἀπὸ
τὸν κ. Ἐλισάφο Γιαννίδη.

— Ὁ συγγραφεὶς του εἶχε τὴν κηλοσύνη νά μᾶς δώ-
σει τὸ Ἐ κερλάτιο τοῦ βιβλίου του. Ἐτο Σχολεῖον, και
ἄρξινῆτουμε νὰν το δημοσιεύουμε ὑστερ' ἀπὸ δυὸ φύλλα.

— Λάβαμε μὴ νοσημὴ φυλλάδα ἀπὸ τὸ Κῆρον μὲ τὸν
τίτλον «Ἑλληνικὸν Κέντρον ἐν Καίρῳ— Διέλιξις περὶ τοῦ
Ἑλληνικοῦ Ζητήματος ὑπὸ ἔθνικῃ ἐποψίῳ — ὑπὸ Ν. Αὐγ.
Πίστη».

— Ὁ συγγραφεὶς τῆς φυλλάδος αὐτῆς οὔτε ἔχει πῆρει
ἀκόμα χαμπέρι για τὸ Ζήτημα. Μοιάζει σὰ νά δίνει κον-
τσέρτο δίχως νά παίζει ὁ ἴδιος οὔτε μουζουκί.

— Ἡ διέλιξις του, λέει, ἔγινε για νά μαζωχτοῦν πα-
ρῖδες νά τυπωθεῖ και ἑλληνικὰ ἢ περιλήθη ἀπάντησι τοῦ
Χαντζῆδου στὸν Κουουπάχερ. Εἶναι ἀνάγκη, βλέπετε, νά
μᾶς μῆθουν κ' οἱ Φραντζέζοι και νά γελῶνε μαζί μας.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Γ. Περ. στὶς Σπέτσες ἑθέρει κ' ἡ σειρά τῆς γιὰ-
τί βιάζεσαι; Σ' ὄσους σὲ ρωτῶνε, λέγε τους ρητὴ πὼς θὰ
δημοσιευθεῖ τὸ Σεπτέβρη. — κ. Κ. Ζ. στὸν Πειραιᾶ. Δὲν
τοὺς γράφεις νά μᾶς σταίλουν και τίποτ' ἄλλα νά διαλέξου-
με; Τὰ δυὸ πρῶτα δὲ μᾶς ἐνθουσίχταν και τόσο. — κ. Γ.
Φ. στήν Τυφλίδα πῶ σου γράψουμε. Τὸ ἄρθρον, ἔρκετὰ κα-
λὸ, και θὰ δημοσιευθεῖ. — κ. Ἐλ. Βοντῆ. στὴ Σίμο. Σὰς
εὐχαριστοῦμε. Θὰ δημοσιευθεῖ, καθώς και ἑνα δυὸ ἄλλα
που μᾶς σταίλανε ἀπὸ τὴ Λούτρα. — κ. Χρ. Τρ. στὴ Μυτι-
λήνη. Εὐχαριστοῦμε για τὸ γράμμα σου. Καθὼς βλέπετε στὸ
σημαρὸν φύλλον, πρόλαβε κ' ἔγραψε ἄλλος για τὸ ἴδιο ζήτη-
μα. — κ. Κ. Λαν. στὸ Βεροῦν. Λάβαμε τὸ γράμμα κ' εὐ-
χαριστοῦμε. Τὴν ἄλλη βδομάδα θὰ σοῦ γράψουμε. — κ. Ἀ-
λεξανδρουδ. Καλὰ και τὰ δυὸ, καλύτερο μάλιστα τὸ δευτε-
ρο. Γιατί δὲ θὲς νά δημοσιεύουμε κανένα; — κ. Α. Νεάν.
Τραπεζοῦντα. Σοῦ σταίλαμε τὸ βιβλίον τοῦ Ἰδου. Πληροφό-
ρησε μας τὴν παραλαβὴ του. — κ. Γ. Ζεῖβ. στὴ Μυτιλήνη.
Λάβαμε τὴ συντρομὴ και σ' εὐχαριστοῦμε.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Ἔντοκοι καταθέσεις

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἑντόκους καταθέ-
σεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια και εἰς χρυσὸν,
ἕτοι εἰς φρήγκα και λίρας στερελίνας ἀποδοτέας εἰς
ἑρισμένην προθεσίαν ἢ διαρκεῖς.

Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις και οἱ τόκοι αὐτῶν
πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς θ ἐγένετο ἡ
κατάθεσις εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὄψεως (chèque)
ἐπὶ τοῦ ἑξωτερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογιοῦχου.

Τὸ κεράλιον και οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πλη-
ρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι και τῇ αἰ-
τήσει τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς Ὑποκαταστήμασι τῆς
Τραπεζῆς.

Τόκοι τῶν καταθέσεων.

1	1/2	τοῖς	οἱ	κατ' ἔτος	διὰ	καταθέσεις	6	μην.
		»	»	»	»	»	»	»
		»	»	»	»	»	»	»
2	1/2	»	»	»	»	»	»	»
3	»	»	»	»	»	»	»	»
4	»	»	»	»	»	»	»	»

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἑντόκων καταθέσεων ἐκδίδον-
ται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικὰ ἢ ἀνό-
νυμοι.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΤΟΥ ΙΔΑ : «Μαρτύρων και Ἡρώων αἷμα...»
Δρ. 2.

ΤΗΣ κ. ΕΙΡΗΝΗΣ ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ : «Ἀπὸ
τὸν κόσμον τοῦ σαλονιοῦ και οἱ δυὸ θάνατοι» Δρ. 3.
Πουλιούνται στὰ γραφεῖα τοῦ «Νουμά».